

Capitolul 15

Introducere

Acest capitol descrie – în sens practic – sfârșitul lucrării lui Samson pentru Dumnezeu; ultimul verset arată clar aceasta. În acest capitol Samson nu mai este recunoscut de Dumnezeu ca slujitor al Lui, cu toate că Îl mai folosește o dată.

Legătura se întrerupe – versetele 1-2

Când mânia lui s-a potolit întrucâtva, Samson s-a dus la femeia lui, ca prin relații sexuale să realizeze căsătoria. El ia un ied cu el, probabil să sărbătorească împreună cu familia lui și câțiva invitați. Sunt zilele în care se recolta grâul, sfârșitul lunii mai, începutul lunii iunie, și cu această ocazie aveau loc tot felul de festivități. S-ar putea, ca el să fi luat acest ied cu el, deoarece se simțea vinovat, că a lăsat-o să plece. Un ied era folosit deseori la jertfele pentru păcat. În sens spiritual, recoltarea grâului vorbește despre Domnul Isus și despre roadele lucrării Sale pe cruce. El spune în Ioan 12,24: *»Dacă grăuntele de grâu căzut în pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod.«* În zilele, când grâul era de recoltat, Samson s-a dus să viziteze o femeie filisteană, ca să confirme legătura lui cu ea! Spiritual aceasta înseamnă probabil: un nazireu trebuie să înțeleagă, prin faptul că el vede roadele lucrării Domnului Isus, cât de imposibil este să intri în legătură cu „ceva”, care nu se bazează pe această lucrare.

În orice caz, era de neimaginat, că Dumnezeu va accepta această legătură. Este inimaginabil, că un nazireu se căsătorește cu o filisteană! Dumnezeu împiedică, ca această căsnicie să se încheie. Dar filistenii sunt totdeauna gata pentru o legătură nouă: tatăl îi oferă o altă fiică, mult mai frumoasă decât prima. Dar Samson nu acceptă aceasta. El se simte înșelat și începe să se răzbune.

Răzbunarea lui Samson – versetele 3-5

Legătura cu filistenii a adus lui Samson numai necazuri. El însuși este supărat și acționează sub călăuzirea firii pământești. Aici nu este vorba nicidecum de Duhul Domnului, care vine peste Samson. El se folosește de puterea lui deosebită, ca să prindă vulpi, de fapt șacali. Acestea sunt animalele cele mai necurate, pe care le cunoaște un iudeu, și pe care cu siguranță un nazireu nu le atinge. Vulpile stau în Biblie în legătură cu: slăbiciunea (Neemia 4,3), necurăția (Psalmul 63,11), păcatul (Cântarea cântărilor 2,15). El face vulpile necurate mijloace ale răzbunării sale. Deseori se folosesc mijloace necurate, păcătoase, ca să se exprime propria supărare. Însemnătatea unei făclii depinde de cel care o aprinde. Când Dumnezeu o aprinde, ea are o însemnătate pozitivă, ca de exemplu în Geneza 15. Aici Samson o aprinde; aici ea vorbește despre mânia firii pământești. În epistola lui Iacov 3,5-6 focul este comparat cu limba omenească: *»Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde! Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri.«* Focul poate să-și facă bine lucrarea numai atunci când este ținut în mână, ca și limba. Stăpânirea de sine este indispensabilă în acest caz. Cine face ca Samson și nu-și înfrânează limba, poate să provoace cele mai mari catastrofe: războaie mondiale și certuri între frați. Focul este legat aici de coadă. În Biblie se face uneori aluzie la învățăturile greșite folosind coada ca simbol: *»Prorocul, care învață pe oameni minciuni, este coada«* (Isaia 9,15; vezi și Apocalipsa 9,10-19). Samson a decăzut aici foarte mult de la demnitatea lui de nazireu. Ce diferență între Samson și cele 300 de vulpi ale sale și Ghedeon și cei 300 de însoțitori ai săi!

Să recapitulăm ce este prezentat în această lucrare a lui Samson. Vulpile sau șacalii sunt animale necurate, care scobesc în pământ și se hrănesc cu stricăciuni. Ele simbolizează lucrurile necurate, păcătoase, pe care un credincios le poate folosi, ca să se răzbune pentru nedreptatea

suferită. Aceasta poate de exemplu să aibă loc cu focul limbii, răspândind minciuni și zvonuri rele.

Rezultatul este, că recolta țării este nimicită. Atât cerealele nerecoltate, cât și cele treierate, și chiar și grădinile de măslini, ard în foc ca urmare a mâniei lui Samson, și nu mai pot fi folosite ca hrană. Ar fi fost mai bine ca Samson să alunge pe filistenii și recolta țării s-o dea la concetățenii lui. Cât de des cearta personală nu a fost cauza nimicirii binecuvântării, care ar fi putut fi savurată. În multe Adunări (Biserici) locale domnește neliniște mare, deoarece credincioșii se ceartă între ei. Roadă țării simbolizează binecuvântările, cu care creștinul este binecuvântat în locurile cerești (Efeseni 1,3). Această roadă este foarte bogată; și noi trăim în timpul »*seceratului grâului*« (așa cum se spune în versetul 1). În loc să se lupte împotriva dușmanului, și în felul acesta să se salveze recolta din mâna dușmanului, au loc certuri de cuvinte, »*care nu duc la alt folos, decât la pieirea celor ce le ascultă*« (2 Timotei 2,14). Urmarea este, că nu mai rămâne nimic pentru a savura. Cauza tuturor acestor stări de lucruri este „numai” un suflet rănit, care nu este în stare să aducă înaintea Domnului problema sa. În loc să se caute o rezolvare împreună cu Domnul, se pornește de unul singur la lucru în chip firesc.

Mânia filistenilor și răspunsul lui Samson – versetele 6-8

Când filistenii au aflat care a fost cauza mâniei lui Samson, au lovit femeia (și pe tatăl ei) cu soarta, cu care ei au amenințat-o în capitolul 14,15. Samson acționează din nou călăuzit de sentimente de răzbunare, însă de data aceasta ele sunt mai degrabă justificate. Acum nu este vorba de o stare de supărare proprie, ci de răzbunarea unei fapte brutale. Samson începe o luptă directă și publică cu dușmanul. În cuvinte scurte se face cunoscut, că el a obținut o victorie mare.

După aceea el coboară și locuiește în crăpătura stâncii Etam. Stânca este un loc potrivit de locuit pentru un popor lipsit de putere, așa cum sunt șoarecii de munte (Proverbe 30,26) și pentru toți oamenii cu »părul lung«. Și Moise a cunoscut acest loc (Exod 33,21-22). Stânca este un tablou despre Hristos (1 Corinteni 10,4), care este prezentat aici ca loc de ședere al credinței, adevărata reședință a nazireului. Samson nu se întoarce înapoi la casa tatălui său, așa cum a făcut mai înainte (capitolul 14,20), ci rămâne să locuiască independent în acest loc. El locuiește acolo despărțit de filistenii, dar și despărțit de poporul necredincios al lui Dumnezeu.

Filistenii și bărbații din Iuda – versetele 9-13

După lovitură mare, pe care Samson a dat-o filistenilor, filistenii sunt acum la rând să se răzbuie. Este Iuda, care trebuie să sufere răzbunarea din cauza lui Samson. În afară de motivul direct, pentru care filistenii au acționat, acțiunea lor poate fi înțeleasă și spiritual: când Samson și-a ocupat locul de despărțire în crăpătura stâncii Etam, dușmanii devin activi. Un creștin credincios este mult mai mult ținta atacurilor dușmanului, decât un creștin superficial.

Bărbații din Iuda se informează despre pretențiile filistenilor. Ei au aflat, că filistenii au venit să lege pe Samson. Aplicat spiritual, acesta este totdeauna unul din scopurile dușmanului. În creștinătate aceasta s-a făcut chiar cu Duhul Sfânt, care a fost, ca să zicem așa, pus în cătușă.

Mult mai rea decât pretenția filistenilor este comportarea lui Iuda. Evident ei nu mai suferă sub domnia filistenilor. Jugul nu mai apasă, deoarece ei s-au obișnuit cu el și l-au acceptat. Ei îl acuză pe Samson, că i-a adus într-un astfel de conflict cu dușmanul, care era totuși așa de prietenos cu ei. »*Nu știi că filistenii stăpânesc peste noi?*« Așa de mult căzuse Iuda. Iuda înseamnă „cântare de laudă”, „lauda lui Dumnezeu”. Nu este strigător la cer, că tocmai această seminiție, cu un astfel de nume, are o astfel de atitudine?

Aceasta vorbește despre acceptarea totală a clericalismului și tradiționalismului. Serviciul divin, la care carnea (firea pământească) are conducerea într-o măsură mai mare sau mai mică, este general răspândit. Aceasta are loc în creștinătate acolo unde diferențierea între preoți și laici a devenit o realitate permanentă, unde serviciul este stabilit de o persoană sau de o grupă de elită,

unde propunerile se aprobă democratic, unde reprezentațiile muzicale sunt părți componente de nedespărțit ale serviciului divin; unde serviciul divin (serviciul de laudă) se desfășoară după un program stabilit mai dinainte. În privința aceasta nu mă gândesc numai la anumite orientări bisericesti, ci mă refer la toate celelalte comunități de credință creștină. Nu este vorba numai de structura oficială, cu toate că aceasta se observă cel mai repede. Este valabil și pentru acele locuri, unde oficial nu există structuri, dar unde sunt prezente anumite structuri ca urmare a obiceiurilor încetățenite.

Pentru a fi mai clar: vorbesc aici despre caracteristicile unui sistem (oficial sau neoficial) și nu despre oamenii care îi aparțin. Din fericire sunt o mulțime de creștini, care slujesc lui Dumnezeu cu dăruire, dar care nu sunt conștienți de răul care este legat de acest sistem.

Este harul lui Dumnezeu, când El trimite un eliberator, ca aici Samson. Dar Samson este privit ca unul care tulbură liniștea. Cine înfierează tot felul de senzualități, care au ocupat loc în lucrarea personală sau comună pentru Dumnezeu, îi va fi dat să audă, că el se împotrivesc formelor și regulilor care există. El va fi atenționat de exemplu, să nu fie așa de extrem. Nepăsarea va fi îndreptățită. Iuda nu arată aici demnitatea binecuvântării rostită de Iacov în Geneza 49,8-12. În istoria lui Iuda găsim mai multe abisuri de felul acesta, ca de exemplu în Geneza 37,26-28, unde el de asemenea vinde pe cineva.

În loc să se facă una cu vitejii lor și să scape de dușmanul lor comun, bărbații din Iuda se pun pe aceeași linie cu filistenii și se unesc cu scopul lor. De fapt nu prețuiesc absolut deloc pe judecătorul dat lor de Dumnezeu. Samson nu vrea ceartă cu frații săi, oricât de adânc ar fi decăzut și oricât de mult s-ar fi pus de partea dușmanului lor. Tot așa și noi, să nu ne certăm cu frații noștri, ci să luptăm împotriva principiilor care au pus stăpânire pe ei și cu care ei înșiși s-au împăcat. Samson îi roagă solemn să nu-l atace, căci atunci va fi nevoit să se apere, cu toate urmările care vor rezulta pentru Iudei din aceasta. Samson primește garanția, că nu va fi atacat. Ei vor numai să-l lege cu frânghii și să-l dea în mâinile filistenilor. Să ne imaginăm, ce înseamnă aceasta! Bărbații din Iuda se pun de partea filistenilor, ca să le îndeplinească planurile! Samson trebuia să fie reținut de la misiunea sa – oricât ar costa de mult.

Funii noi trebuiau să fie mijlocul potrivit pentru aceasta. Sunt mai ales mijloace populare, prin care creștinii devotați sunt făcuți să cedeze la nazireatul lor. Cuvântul funie vine de la cuvântul „împletitură” și redă ideea, că este vorba de un produs omenesc. El se lasă apoi să fie legat și cedează dorințelor lor, deoarece nu vrea să folosească forța lui, sau să abuzeze de ea, luptând împotriva propriului popor.

Eliberat de funiile noi – versetul 14

Când bărbații din Iuda au dus pe Samson la filistenii, aceștia au scos strigăte de bucurie. Credeau că au în mâinile lor pe dușmanul mult urât. Dar bucuria a fost de scurtă durată, căci »Duhul Domnului a venit peste el«. Când mijloacele omenești, cu care poate fi legat un nazireu, vin în contact cu Duhul lui Dumnezeu și cu Cuvântul lui Dumnezeu, ele devin ca ceara. Înfăptuirea practică a apelului din 1 Petru 4,11 arde, în vorbire simbolică, toate funiile filistenilor și le face cenușă. Noi suntem acolo încurajați cu cuvintele: »Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea, pe care i-o dă Dumnezeu.« Aceasta eliberează pe oricine, așa că el poate să practice darurile sale în responsabilitate numai față de Cel care i le-a dat, despărțit de orice părere și intervenție omenească. Aceasta este ceea ce vrea apostolul Pavel să spună, când scrie în Galateni 1,1: »Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos, și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți.« Prin aceasta spune, că în exercitarea slujbei lui de apostol el este liber de orice »funie a filistenilor«.

Desigur aceasta nu înseamnă, că noi nu trebuie să avem nimic a face cu ceilalți și cu observațiile lor referitoare la slujba noastră. În străngerile laolaltă ale Adunării (Bisericii) este valabil, de exemplu: prorocii »să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece« (1 Corinteni

14,29). Dar aceasta este cu totul altceva, decât să stabilești de la început, cine trebuie să spună ceva și ce trebuie spus în strângerea laolaltă a Bisericii. Aceasta nu are voie s-o stabilească nimeni, căci în privința aceasta numai Duhul Sfânt trebuie să aibă autoritatea de a da indicații.

O falcă de măgar neuscată – versetele 15-17

Samson s-a eliberat prin puterea Duhului de noile funii. Pentru biruința asupra dușmanilor săi se folosește de o falcă de măgar neuscată. Aceasta se referă la slăbiciunea uneltei în opoziție cu rezultatul. Nimeni nu putea să spună, că victoria lui Samson era rezultatul folosirii unei arme puternice. Este o armă „proaspătă”, nu una „uscată”. Compară cu Ezechiel 37,2, unde este vorba de o vale cu oase »uscate«. Măgarul este mort, dar puterea de viață este încă în oase. Aceasta vorbește despre viața, pe care am obținut-o prin moartea și învierea Domnului Isus, și prin care noi suntem în stare să obținem victorii. Aceasta înseamnă, că noi am recunoscut sentința rostită asupra noastră. Omul natural este just comparat în Exod 13,13 cu un măgar.

După ce Samson a obținut victoria, el a aruncat arma. El nu vrea s-o păstreze; ea nu trebuie să devină o cursă de cădere pentru el, așa cum a devenit efodul pentru Ghedeon. Arma și-a îndeplinit scopul și aceasta este suficient. Acest principiu este foarte important, atât pentru acela care este folosit pentru lucrare, cât și pentru aceia, cărora li s-a slujit. Deseori este omagiată unealta „slabă”, pe care Dumnezeu în harul Său a vrut s-o folosească: ce vorbitor, ce elocvență! Un model, de felul cum ar trebui să fie, găsim în Faptele Apostolilor 8,29. După ce Filip a vestit Evanghelia famenului etiopian și l-a botezat, »*Duhul Domnului a răpit pe Filip, și famenul nu l-a mai văzut, căci famenul își vedea de drum plin de bucurie*«. Filip și-a făcut lucrarea. El nu avea nevoie de venerație și a obținut un alt câmp de lucru. Și famenul? El nu mai avea nicio privire pentru Filip, nu-i simțea deloc lipsa, căci el primise pe Domnul Isus în inimă și aceasta era mai mult decât suficient.

Fântâna celui ce strigă – versetele 18-19

După această victorie impresionantă lui Samson îi este sete așa de tare, că îi este teamă, că va muri. În nevoia lui strigă către Dumnezeu. Rugăciunea lui (prima, care este amintită despre el!) este scurtă și puternică. Vedem în primul rând, că el dă onoare lui Dumnezeu pentru victorie: »*Tu ai ...*«. Aceasta este frumos. Din păcate credința lui nu este suficientă și începe să se plângă, că va muri, dar de data aceasta din cauza setei, și prin aceasta va cădea în mâna dușmanilor.

Putem învăța din aceasta unele lucruri. În primul rând, lupta nu stâmpără „setea”. Noi obținem probabil multe victorii pentru Domnul, dar adevărata învioreare nu este în victorie, ci în Domnul Însuși. Vedem mai departe, că setea este o provocare de a ruga pe Dumnezeu pentru salvare. Dumnezeu a dat și mai înainte salvarea, atunci când un întreg popor era însetat. Găsim aceasta în Exod 17,1-7.

Samson strigă în total de două ori la Dumnezeu, aici și în capitolul 16,28. În ambele situații este ascultat. Dacă ne gândim, că timpul lui Samson corespunde ultimelor zile și timpurilor grele, care sunt descrise în 2 Timotei 3, atunci avem aici o mare încurajare. Vedem, că chemarea Numelui Domnului este un izvor deosebit pentru zilele din urmă. Dumnezeu deschide acest izvor pentru oricine strigă. Cine bea din el, va avea parte de putere, așa cum și Samson a avut parte. Puterea de viață și înviorearea revin. Singura posibilitate, ca să ai parte de învioreare personală sau comună, constă în

- a. conștienta că suntem însetați;
- b. în nevoia noastră să strigăm la Dumnezeu;
- c. să bem din izvorul, pe care Dumnezeu îl deschide.

Se pare că scriitorul acestei cărți vrea să ne îndrepte atenția în mod deosebit, spre faptul că »izvorul celui ce strigă« se află »până astăzi« la Lehi. Textual aceasta înseamnă, că acest izvor exista și în momentul când s-a scris această carte. Înțelesul spiritual al acestei expresii și puterea morală, care rezultă din ea, este aceasta: izvorul, pe care Dumnezeu l-a deschis, stă totdeauna la dispoziția celui care strigă, și astăzi.

Am amintit mai înainte de locul din evanghelia după Ioan 4, unde Domnul Isus în discuția Lui cu femeia samariteancă vorbește despre izvorul apei vii, care curge în viața veșnică (versetul 14). A bea din izvorul, pe care El l-a deschis, aduce pe »cel ce strigă« în legătură cu viața veșnică. Viața veșnică este: viață în atmosfera Tatălui și a Fiului, în care credinciosul a fost adus prin cunoașterea Tatălui și a Fiului (Ioan 17,3). Viața veșnică este și Domnul Isus Însuși (1 Ioan 5,20). Acolo vrea Duhul Sfânt să ducă pe cel ce strigă și aceasta va stămpăra setea lui. Viața veșnică nu poate fi lezată de nicio decădere sau atac. Tocmai epistola, care vorbește despre ultimele zile și despre timpurile grele, începe cu referirea la »făgăduința vieții care este în Hristos Isus« (2 Timotei 1,1; vezi și versetul 9).

Prin aceasta ochiul nostru este îndreptat spre ceea ce prin Duhul se obține satisfacție lăuntrică, care este mult mai mare decât cea mai mare victorie, și anume, spre Domnul Isus și spre tot ce se găsește în El.

Încheiere – versetul 20

Samson nu este un eliberator, așa cum au fost înaintașii lui. El a judecat pe Israel, în timp ce filistenii dominau. Este posibil ca Samson să se fi întors înapoi la stânca Etam (versetul 8), ca de acolo să-și îndeplinească misiunea de judecător. Perioada de timp, în care el a fost judecător, este cuprinsă probabil între anii 1075-1055 înainte de Hristos, un timp în care și Samuel (s-a născut aproximativ în anul 1080 înainte de Hristos) a fost activ.

Pentru Dumnezeu istoria lui Samson se încheie aici. Comunicarea, care se face în acest verset, are loc pe stânca, pe care a locuit (versetul 8), un loc deschis de luptă cu filistenii (versetul 15) și pe stânca din care a curs apă (versetul 19). Acestea sunt situații în care el s-a eliberat de dușmani, și astfel a putut să judece pe Israel. Ceea ce urmează este decăderea lui totală. În capitolele 14 și 15 se vorbește în total de șase fapte ale lui Samson:

1. sfâșierea unui leu tânăr (capitolul 14,6);
2. omorârea a 30 de filistenii (versetul 19);
3. acțiunea sa cu cele 300 de vulpi (capitolul 15,4-5);
4. răzbunarea asupra filistenilor (versetul 8);
5. eliberarea din funii (versetul 14);
6. omorârea a 1.000 de filistenii (versetul 15).

Lui Samson îi lipsește o faptă, ca să obțină numărul șapte, numărul desăvârșirii. Acest gând îl putem aplica și la continuarea istoriei sale, așa cum este prezentată ea în capitolul următor.